

Understøttelse. „Særlige Forhold“ er et meget elastisk Begreb. Den højtærede Kirkeminister sagde — det var vistnok ved en Fejltagelse — „ganske særlige Forhold“, men det staar ikke i Lovforslaget, der staar „særlige Forhold“. Megen Sygdom i Præstefamilien, stor Børneflokk o. s. v. kan komme ind derunder, og derfor maa jeg erklære, at jeg er meget betænkelig ved den Bemyndigelse, der gives Menighedsraadet, baade i Lønningsloven for København og Frederiksberg og i Lønningsloven for det øvrige Land. Dertil kommer den Betænkelighed, navnlig for Københavns Vedkommende, at det er Menighedsraadet, der skal foreslaa det, og det kan vedtages af Menighedsraadet med simpelt Flertal. Vi ved jo, at i København er der ikke mange, der deltager i Valgene til Menighedsraadene. Menighedsraadene vælges i Almindelighed, hvis der i det hele taget finder Valg Sted, med saadant noget som 200—300 afgivne Stemmer, en forsvindende Brøkdel af hele Befolkningen i Sognet, og jeg er bange for, eller rettere sagt, jeg tror — for det er ikke noget, jeg er bange for, men jeg ved, der er andre, der er bange for det —, at denne Bestemmelse, naar der gives Menighedsraadene en saadan Bemyndigelse, og naar et saadant økonomisk Moment blandes stærkt ind deri, vil have til Følge, at Menighedsraadsvalgene bliver politiske. Hertil kommer den Omstændighed, at det Beløb, som Menighedsraadet bevilger, ikke skal udredes af selve Sognet. Lad os f. Eks. sige, at man i Garnisons Menighed bevilger vor Kollega i det andet høje Ting, Pastor Bindselev, et Huslejetilskud paa 600 Kr. Det er da ikke Menigheden i selve Garnisons Sogn, der skal udrede det, men det skal fordeles over hele København. Det skal ikke overraske mig, om denne Bestemmelse vil medvirke til, og jeg synes med Rette medvirke til, at Menighedsraadsvalgene faar et mere politisk Præg, naar man betror Menighedsraadene saadanne Opgaver.

Nogle af de Bemærkninger, jeg har gjort til denne Paragraf, gælder ogsaa § 14, ifølge hvilken Menighedsraadene faar Bemyndigelse til, ganske vist med $\frac{3}{4}$ Stemmers Flertal, at oprykke en Præst til en højere Lønningsklasse, naar han har siddet i sit Embede i 10 Aar og ellers har de fornødne Kvalifikationer. Jeg maa dog sige, at her er jeg ikke saa betænkelig, thi Menighedsraadet kan ikke selv foreslaa det, selv om der er de $\frac{3}{4}$ Stemmers Majoritet; det skal ogsaa vedtages af et Menighedsmøde med $\frac{3}{4}$ Stemmers Majoritet, og paa Menighedsmødet har alle de, der er optaget paa den

kirkelige Valgliste, Ret til at stemme. Og den kirkelige Valgliste — det maa jeg nævne i samme Forbindelse, for det kan maaske være af praktisk Betydning, naar dette Forslag bliver vedtaget — fornyes hvert Aar hen paa Efteraaret, saaledes at man dog, straks naar Loven træder i Kraft, kan sikre sig noget paa det Punkt ved at melde sig i tilstrækkeligt Antal til Menighedsraadsvalglisten allerede i det kommende Efteraar for at faa et Ord med at sige i saadanne Spørgsmaal. Men for øvrigt synes jeg, det er en ganske mærkværdig Fremgangsmaade at lade en Repræsentation i en lille Del af København vedtage en Udgift paa 600 eller 1 000 Kr., hvor meget det er, og saa forlange Beløbet lignet over hele København. Det er en Bestemmelse, som vi fra vor Side ikke kan give Tilslutning for Københavns Vedkommende; den samme Bestemmelse findes ogsaa for Landets Vedkommende, men dér er det saadan, at Beløbet udredes af vedkommende Sogn, hvor Præsten er, og det opfordrer alligevel til en vis Varsomhed.

For øvrigt maa jeg udtrykke min Glæde over, at den højtærede Kirkeminister saa hurtigt har taget ved Lære af det, jeg udtalte ved Behandlingen af det Forslag, vi drøftede for kort Tid siden, om Adgang til Præsteembeder. Der forelaa en Bestemmelse om, at der krævedes Enstemmighed, og at $\frac{3}{4}$ af Menighedsraadet havde stemt for, og da sagde jeg, at det var uheldigt med denne Enstemmighed, thi eet Medlem kunde jo kuldkaaste alt, hvad de andre havde vedtaget. Det er for Resten ikke den højtærede Kirkeminister, jeg først og fremmest sigter til, men den ærede Ordfører for Venstre. Han anvendte akkurat det samme Argument nu, da Ministeren gaar bort fra Enstemmigheden paa dette Omraade og gaar over til $\frac{3}{4}$ Stemmers Majoritet. Men i Realiteten har den højtærede Kirkeminister ogsaa givet mig Ret. Han brugte, da vi behandlede Forslaget om Adgang til Præsteembeder og jeg fremsatte disse Udtalelser om, hvor uheldigt det var, at eet Medlem kunde tilintetgøre, hvad alle de andre Medlemmer havde besluttet, den Indvending: Ja, men i den bestaaende Præstelønningslov havde vi netop et Krav om Enstemmighed, naar en Præst rykker op fra den ene Lønningsklasse til den anden, saa det forholdt sig ikke, som jeg havde sagt, at det var et nyt Princip. Jeg skal, som jeg ogsaa gjorde ved tredie Behandling af Lovforslaget om Adgang til Præsteembeder, citere de Ord, som den højtærede Kirkeminister